

Med ett starkt patos mot utnyttjandet av kvinnor, framförallt i Thailand, och en inblick i hur det officiella Sverige hanterar svenskarnas roll i den thailändska prostitutionen och kriminaliteten. Kerstin Bergman har läst Tinna Lindbergs debutbok Förnedringen.

Spektakulär intrig i Thailand

THRILLER

Förnedringen

Författare: Tinna Lindberg
Förlag: Blue Publishing

Deckardebutanten Tinna Lindberg tar avstamp i sin bakgrund som diplomat och Förnedringen utspelar sig i kretsarna kring Svenska ambassaden i Bangkok. Svenska män som rört sig i thailändska prostitutionsdistrikt hittas mördade och spektakulärt fastbundna på elefanter. För ambassadören Viktoria Lindh och hennes kollegor gäller det att undvika så väl mediala skandaler som panik inom den thailändska svenskkolonin. För att ta reda på vad som ligger bakom morderna börjar Viktoria och flera andra dessutom

att själva nysta i vad som hänt.

Lindberg ger en initierad och levande skildring av thailandsvenskarna och deras miljöer. Stort fokus ligger på att presentera det diplomatiska och konsulära arbetet och dess rutiner. Tankarna går till Staffan Nordstrands nyutkomna thriller Opium. Men där Nordstrand lägger fokus på att skildra Thailands prostitution och fängelse-system är Lindbergs främsta intresse diplomatmiljöerna, och där Nordstrands brottsintrig flyter ut och känns oavslutad håller Lindberg ihop sin spektakulära seriemördarintrig betydligt bättre.

Samtidigt bollar Lindberg dock med väl många huvudpersoner som får ungefär lika stort utrymme. Det gör att berättelsen inte får det där riktiga flytet och det är till en början svårt att hålla isär gestal-

Tinna Lindberg, diplomat och uppvuxen i Växjö, debuterar litterärt med Förnedringen.

FOTO: DANIELLA BACKLUND

terna och vem man förväntas identifiera sig med. Det hade underlättat om några karaktärer rationaliserats bort och man istället kommit de återstående närmare inpå livet. Boken är dock välskriven och bra redigerad, även om trovär-

digheten i själva mordhistorien kanske inte är särskilt hög.

Förnedringen innehåller ett starkt patos mot utnyttjandet av kvinnor, framförallt i Thailand. Samtidigt naggas detta lite

i kanten av att det är mördaren som är den som engagerar sig och gör något åt saken – det är trots allt svårt att identifiera sig med att protestera mot förtryck och övergrepp genom att begå egna övergrepp.

Att skildra de svarta baksidorna av svenskarnas asiatiska semesterparadis i deckarens form har blivit allt vanligare. Allra bäst har det hittills gjorts av Henrik Tord. Droghandel, korruption och prostitution är vanligt förekommande ingredienser och sidor av semester målet och svenskarnas resande som är viktiga att diskutera.

Hos Lindberg får vi också en inblick i hur det officiella Sverige hanterar svenskarnas roll i den thailändska prostitutionen och kriminaliteten, och författaren visar upp ett Sverige som inte heller är helt fritt från korruption och rättsövergrepp. Hon låter således de två länderna spegla varandra – och trots enorma skillnader är likheterna större än man tror. Inte minst när det gäller hur män behandlar kvinnor.

KERSTIN BERGMAN

Trevlig. Det är första ordet som kommer i Maria Ehrenbergs tankar vid sin genomläsning av Trädgårdarna på Astrid Lindgrens Näs. Och i ordet trevlig ryms både positiv och negativ kritik.

Trevligt om Astrids trädgård

SAKPROSA

Trädgårdarna på Astrid Lindgrens Näs

Text: Karin Eliasson

Foto: Robert Blombäck

Förlag: Salikon förlag

Låt mig få säga det först som sist: det här är en synnerligen trevlig coffee table-bok, som gjord att bläddra i, ströläsa, sukta över de vackra bilderna och låta sig inspireras av en resa till Astrid Lindgrens Näs, barndomsgården som blivit ett museum utanför Vimmerby.

Boken är uppbyggd som en promenad genom trädgårdarna: Apellunden, Törnrosgården, Prästgårdsparken, Mossträdgården, Körsbärstrappan

m fl. Dessa kapitel interfolieras dels av rena växtbeskrivningar – äppelros, blåbär, kirskaål till exempel – och biotopgenomgångar – stenvuren, hagen, ängen och skogen. Trädgårdsbeskrivningarna är intressanta, beskriver varför man valt just den ena eller den andra typen av trädgård, vad som växer där och hur jorden ska vara beskaffad. Viss koppling ges också till Astrid Lindgrens böcker, och "Mio, min Mio" verkar ha en särskild plats i formgivarnas tankar.

Intressantare och mer gedigna tycker jag personligen att de två andra inriktningarna är, i synnerhet den om biotoper. Inte visste jag att körsbär, dessa gnälliga typer, sedan länge funnit en favoritplats i Småland. Och att många torpare fann en extra inkomst genom att odla dessa. Kirskaåls lov låter sig sjungas, vi är dock många som provat den i

mängder med pajer, stuvningar och pesto utan att låta oss övertalas om dess förträfflighet. Men vacker är den i en blombukett.

Att hagen hade en särskild plats i Astrid Lindgrens hjärta är kanske mer känt men beskrivningen av dess historia, varför den försvinner och vilken förlust det är för oss och mångfalden är en liten pärla. Så är också kapitlet om stenvuren, hur man byggde dem, olika varieteter och vad som växer på dess södra och norra sida. Sådant hade jag gärna sett mycket mer av.

Men jag saknar faktiskt en bättre koppling till Astrid Lindgrens verk. Man hade kunnat hitta hur många kopplingar som helst – en del finns – till exakta partier i böckerna. Jag hade också gärna sett en öppen och renhjärtad förklaring till VARFÖR man anlägger trädgårdar på Näs, det är ju ett känt faktum att Astrid

Lindgren själv inte var någon trädgårdsmänniska. Jag kan förstå att det är ett sätt att förlänga en turist-säsongs och också erbjuda fler nivåer av ett besök. Ett museum av den här typen besöker man kanske en eller två gånger, en trädgård som utvecklas och växer till sig återvänder man däremot gärna till. Kan detta vara en förklaring? Det resonemang hade i så fall varit intressant att få ta del av.

Nog med gnäll. Bokens fotografier – av Robert Blombäck – är vansinnigt vackra och ger verkligen en känsla av Garden Illustrated, eller någon annan högtstående brittisk trädgårdstidskrift. Och chefs-trädgårdsmästaren Karin Eliasson besitter djup kunskap och ett intressant förhållningssätt. Men en litteraturmänniska hade de gärna fått ta in i gruppen.

MARIA EHRENBORG

Karin Eliasson på trappan till Astrid Lindgrens Näs.

FOTO: ROBERT BLOMBÄCK